

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

**Na celém světě je skutečně jen jediné místo,
kde není ani stopa temnoty.
Je to osobnost Ježíše Krista.
V něm se před nás postavil Bůh nejzřetelněji.**

Albert Einstein

Heřmanův Městec
Vánoce 2015

Milí křesťané Heřmanoměstecka,

nechci vás povzbuzovat ke ztišení a modlitbě. Ne proto, že by nebyly důležité, ale proto, že o jejich důležitosti víte a o blízkost a věrnost Pánu usilujete. Chtěl bych vám říci jediné. Největší radostí vánočních svátků je skutečnost, že se nám Bůh dává poznávat skrze Ježíše Krista. Bůh touží po tom, abychom pochopili velikost jeho lásky a pohledem na něho proměňovali své životy. Matka Tereza jednou řekla: „Láska je jediná věc, které se nedá trvale vzdorovat.“

Dívejme se tedy s vírou na narozeného Ježíše, naslouchejme jeho slovům a poznávejme jeho jednání v evangeliu, abychom byli „přemoženi“ Boží láskou a dokázali ji předávat i dalším lidem.

„Mějme pohled upřený na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do konce.“ (Žid 12,2)

Ze srdce žehná P. Jan Uhlíř, Kutná Hora

x-x-x-x-x

Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“

Lukášovo evangelium 2,9-11

Strach nás provází po celý život. Někdy jako skutečné ohrožení. Ale většinou spíš jako skličující pocit nejistoty, který nám bere náladu, energii a hlavně radost ze života. Strach v nás ničí radost.

Ale evangelium říká něco jiného, než že pastýři dostali strach. Jich se zmocnila veliká bázeň. To znamená, že ti obyčejní lidé pocítili hlubokou úctu a vlastní nejistotu v setkání s Božím poslem. Že najednou stáli takoví, jací jsou ve světle Svatého a všeho, co je svaté, a zmocnila se jich pod tou tíhou velká bázeň. Kde je dnes taková bázeň před Svatým? A před soudem Nejvyššího? Mohou vůbec lidé bez takové bázně, bez pokorného sklonění, uslyšet to osvobodivé a radost přinášející: Nebojte se?

Nebojte se! Bůh vás nepřichází soudit. Nepřichází vám vypočítávat vaše selhání a viny. Nepřichází vám vyčítat vaši malověrnost. Nepřichází uhasit doutnající knot vaší víry. Nebojte se svých selhání, dluhů, vin. Narodil se vám všem Spasitel, ten, který vás z toho vysvobozuje. Nebojte se. Boží láska je hluboká, konkrétní, lidská a mocná.

Když pastýři stáli nad dítětem ve žlabu, jistě nechápali, jak se toto slabé dítě může stát zachráncem lidstva. Je to paradox. To už spíš nějaký ten anděl s plamenným mečem, ale ubohé dítě!? A přece právě to vám bude znamením, že na svět přišel Spasitel. Bůh se rozhodl, že nás zachrání láskou, smířením, slitovným pozváním na cestu opravdové lidskosti, darem nové víry a nadějně perspektivy, ne plamenným mečem ani jinou zbraní. Proto na sebe vzal lidský úděl, Proto přišel na svět jako dítě. Pro lásku narozený jako dítě, pro lásku zavržený a ukřižovaný.

Nebojte se! Důvěra v něho na záchranu všech stačí. Přináší radost, která bude pro všechny. Radost, že ten pravý člověk jménem Ježíš přináší Boží odpuštění a vede nás na cestu k spravedlnosti a pokoji. Radost, že v něm lidskost, projevující se bázni Boží, věností a obětavou láskou, má skutečně nadějnou budoucnost. Vždyť Bůh ji vzkřísil ze zavržení do hrobu, přiznal se k ní. Takle naděje bude radostí pro všechny.

Nebojte se... dnes se vám narodil Spasitel... Z téhle radostné zprávy plyne síla, která nás dokáže měnit. Odvaha jednat dobře a lidsky a nepodléhat krátkodobému dojmu, že hodní jsou na tomto světě hloupí. Ti, kteří této radostné zprávě uvěří, kteří mají odvahu vykročit jejím směrem jako ti chudí a obyčejní pastýři, se přesvědčují, že ta zpráva je pravdivá a skutečná. Poznání, že Bůh je ve svém Spasiteli mezi námi a s námi, dodává odvahu a sílu postavit se zlému, neutéct ze svého místa, vrátit se tam, kde mě druzí potřebují.

Přeji vám, abyste v čase vánoc zažili sílu bázně před Boží svatostí i radost z lásky, která překonává strach. Požehnaný vánoční čas přeje

Jan Plecháček, CČE

x-x-x-x-x

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

O Vánocích myslím na Ježíšovo dětství – stal se nám podobným ve všem, kromě hříchu. Sdílel s námi ten nejútlejší, zranitelný stav svého přijatého člověčenství. Byl seslán k obnově celého Božího stvoření a je úžasné, jak toto dílo dokázal u tak nepatrných počátků.

Po prvních týdnech života, o nichž svědčí evangelia, prožíval třicet let skrytého života. Jediná zmínka v jeho dvanácti letech, svědčící o prazákladu a podstatě té obnovy. Svým rodičům, kteří jej našli v chrámě, říká: „Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49). Ve své dospělosti v krátké době vykonal tuto obnovu tím, že přijal zmaření svého pozemského života a cele se odevzdal svému Otci na kříži. Z tohoto odevzdání vzešlo jeho

oslavení a nový počátek existence celého lidského rodu, když smíme mít naději na vzkříšení.

Společenství jeho věřících, rodiny Kristovy – Církve také prožívá často období skrytého života spolu s Kristem. Zvláště v našich současných podmínkách může život Církve připadat tak nenápadný, téměř ustávající. A přece žije Kristus skrze Církev v celé společnosti. Měl jsem možnost si to uvědomit živě v posledních týdnech, když jsem příležitostně projížděl obcemi Vysočiny v jižní části naší královéhradecké diecéze. V pozdních odpoledních hodinách, kdy ubývalo světla, bylo zřetelně vidět, kde se svítí ve venkovském kostelíku. Využil jsem příležitosti a vstoupil. Konala se právě mše svatá v přítomnosti několika starších lidí, žen, ale i mužů. V jednom případě spolubratr po mši svaté pozval ještě k adoraci. A já jsem si v tu chvíli uvědomil, že právě tak v té skromnosti žije Ježíš v Církvi svým plným životem. A že je to ta životodárná krev, živící společnost právě tak, jako v lidském těle pulzující krev také není na první pohled viditelná, ale naprosto nezbytná k životu. Jistě je možné myslet na to i v domácí farnosti nebo sboru, ale někdy pomáhá spatřit něco takového jakoby s odstupem, u sousedů.

Kéž poznáme v tomto čase i my ve svém kostele, že svou vytrvalou modlitbou se účastníme tohoto živého přebývání Ježíše pro nás narozeného, aby byl trvale s námi až do konce věků, kdy ho uvidíme ve slávě a na té jeho slávě přijmeme věčný podíl.

P. Josef Smola, děkan, ŘK

x-x-x-x-x

I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem.

Lukáš 2,7

Milé sestry, milí bratři, přátelé,

Blíží se čas, kdy se svými nejbližšími usedneme k prostřenému štědrovečernímu stolu. Ve světle rozzářeného vánočního stromku oslavíme v bezpečí domova vánoční svátky.

Chtěla bych Vás v tuto chvíli vést k malému svátečnímu zamyšlení. Vidíme kolem sebe samý spěch, horečné přípravy svátků, někdy snad až přílišný kalup, aby vše bylo včas hotovo.

Nemyslíte, že se možná až trošku malicherně honíme a unikají nám důležitější souvislosti? Měli bychom být neskonale vděční za chvíle, v nichž je nám dopřáno žít v míru a v pokoji, v dostatku všeho dobrého.

Mnoha lidem světa se život radikálně změnil, někteří se ocitli den ze dne v situaci bezdomoví, ohrožení, nejistoty, nebezpečí! Příliš mnoho lidí dnes putuje po cestách necestách, bez střechy nad hlavou, bez jídla, bez prostředků k obživě, bez základních životních jistot.

Pamatujme v těchto okamžicích i na ně, byť by jen alespoň tichou modlitbou. Nelze být lhostejný k osudům těchto poutníků, když se chystáme přivítat na svět dítě, narozené za podobných chudíckých podmínek a nepříznivých okolností. Vždyť Marie a Josef podstoupili náročnou cestu do judského Betléma, aby splnili příkaz římského císaře a dali se zapsat při sčítání lidu. Marie se tehdy ocitla v situaci, kterou dozajista prožívají i dnes mnohé ženy takřka za pochodu v brzkém očekávání narození svých potomků.

I my budeme společně se všemi křesťany světa oslavovat narození našeho Pána a Spasitele!

Chtěla bych vám i vašim rodinám popřát poklidné a požehnané Vánoce, pevné zdraví a mnoho štěstí a spokojenosti v novém roce L.P. 2016.

Alena Tučková, CČSH

x-x-x-x-x

„ANDĚL PÁNĚ“ TŘIKRÁT DENNĚ

Vzdělaní lidé, i když nevěří v Kristovo božství, slaví také advent a Vánoce. Vědí, že je to předěl v oblasti etiky; že po starověkých systémech je to nová morálka, postavená na dokonalém vztahu k jakémukoli bližnímu.

Často pozoruji obraz Jiřího Mědíka. V olověné barvě oblaků prosvítá proužek světla: v pradávných lidech se pomalu probouzelo myšlení. Zatím nejasně, v mýtech a bájích. (V těch ještě dnes žijí přírodní lidé – třeba Massajové). Mýty a báje se obracely k tajemným počátkům: odkud zlo, odkud bolest? Z mýtů a bájí se rodí filozofie – to jsme již u východních kultů a nauk, u Řeků i Římanů. „Aurea prima ... aetas?“ Lidé konstruují dojemné pokusy o řešení situace člověka. (Miliony z nich žijí na Dálném východě dodnes.) U vyvoleného národa vznikne z mýtu teologie, Starý Zákon. Velký Neznámý už má jméno: JHVH. Je shovívavý (Petr 3). Čeká, až tu bude někdo chápající srdcem: bude to posléze Nazaret, Betlém, Jeruzalém ... Zvěstování. Pro křesťany dodnes nejdůležitější a nejúžasnější okamžik dějin lidstva. Miliony lidí z něho žijí dodnes.

P. Jan Rybář, Dvůr Králové n. L., Okénko do farnosti Letohrad

x-x-x-x-x

VÁNOCE V BETLÉMĚ

V době Vánoc se každým rokem objeví v Betlémě tisíce poutníků z celého světa. Město je na nápor turistů náležitě připraveno a vánočně vyzdobeno. Na Štědrý den probíhá v Chrámu narození slavnostní bohoslužba, které se účastní tisíce věřících. Je ukončena půlnoční mší. Betlém je místo, kde vše začalo. Je to místo stáje – chléva, ve kterém Maria přivedla Ježíše na svět.

V představách mnohých ze „západního světa – Evropy“ je Betlém jen malé městečko s nějakými stájemi vedle jednotlivých stavení. Odpovídá to realitě?

Absolutně ne. Celá provincie Betléma má téměř 150 tisíc obyvatel a je velmi hustě osídlena. Převažují palestinští muslimové, křesťanů je tu jen 28%, jsou v menšině. Přesto se o Vánocích děje všechno bez velkých problémů, protože již před několika lety vyhlásila palestinská vláda Vánoce jako lidový svátek.

Palestinský Betlém je jedním z šestnácti správních obvodů, ze kterých sestává Palestinská autonomní oblast na západním břehu Jordánu a v pásnu Gazy. Oblast Betléma zahrnuje deset městských obcí, 58 vesnic a tři uprchlické tábory. Celkem je to 575 km², na kterých žije okolo 140 tisíc obyvatel. V samotném Betlémě je pak 25 tisíc obyvatel.

Siluetu města tvoří dnes ve stejné míře jak věže kostelů, tak minaretů a mešit. V betlémském regionu najdeme zemědělce i obyvatele měst a na okraji také beduínské obyvatelstvo. Úřad starosty města a jeho zástupce je podle místních zvyklostí zastáván vždy křesťanem, i když křesťané již tvoří v Betlémě menšinu. Z ekonomických důvodů se již od doby po první světové válce mnoho rodin stěhovalo do zahraničí, nejvíce do Jižní Ameriky, takže v zahraničí žije početná diaspora betlémců. Více než polovina obyvatel Betléma má blízké příbuzné, kteří žijí v zahraničí.

Pátrání po původu jména Betlém, arabsky Bet Lahm (dům masa), hebrejsky Bet Lechem (dům chleba), anglicky Bethlehem, řecky Vithleém, nás zavede až do dávné kanaánské minulosti, kdy se místo nazývalo Bet Lahama, podle akkadské bohyně Lahamy, symbolu úrody a plodnosti. V roce 2012 se při prosívání půdy z jeruzalémského archeologického naleziště objevil důležitý důkaz o existenci Betléma v době období prvního chrámu (1006-586 př. n. l.) Na hliněné pečetě, kterou se opatrovaly odvody daní, je na starém hebrejském písmu jméno Bat Lechem.

Jméno Betlém, v Bibli nazývaný také Efrata (Gn 35,19, Gn 48,7) se objevuje téměř padesátkrát v deseti knihách hebrejské Bible. V Novém zákoně se Betlém cituje pouze v Matoušově a Lukášově evangeliu jako místo, kde se narodil Ježíš, zvaný Nazaretský podle místa, kde vyrůstal. Betlém není spojen pouze s narozením Ježíše, je to posvátné místo i pro židy. U Betléma – Efraty zemřela při porodu Benjamina Jakobova žena Ráchel, která je zde pohřbena a její hrob v dnešní době připomínající vojenskou pevnost, je cílem ortodoxních věřících. Betlém je místem, kde začíná a končí krásný biblický příběh Rúth, cizinky z Moábu, prababičky krále Davida. V Betlémě byl David ještě jako chlapec a pouhý pasáček ovcí pomazán na krále prorokem Samuelem. V knize proroka Micheáše, psané v kruté době asyrského vpádu do Izraele v 8. století př. n. l. je pasáž: *„A ty Betléme efratský, ačkoliv jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná ode dnů věčných.“*

Mnohé církve v Betlémě nabízejí poutníkům alternativní program – další bohoslužby namísto přeplněného programu v Chrámu narození. Bohoslužby se tu konají v arabštině, angličtině, němčině. Vánoční písně jako je tichá noc, Růže sáronská a další se zpívají společně – najednou ve všech třech světových jazycích. Právě tak zní modlitba „Otče náš“ – trojjazyčně. Takovým způsobem prožívají všichni přítomní zvláštní pocit sounáležitosti napříč různými kulturám. O Vánocích snad nejde ani tolik o místo samé, jako o rozvažování nad

příchodem Krista na svět, nad poslem pokoje, který přináší pokoj světu. Jde o pokoj, jehož bychom měli být všichni dalšími šířiteli. Jenom na málo místech na světě se to na Štědrý večer děje tak zřetelně jako právě v Betlémě. Vždyť jen několik kilometrů dále od Chrámu narození se tyčí několikametrová stěna – zeď oddělující dva národy: Izraelce a Palestince. Zeď oddělující dvě náboženství: židovské (židovsko-křesťanské) a muslimské. I k této smutné skutečnosti se v době Vánoc upínají zraky celého světa ...

Jak tráví domácí křesťané narození Ježíše Krista? Platí stále to jedno, to velmi staré: Pojd'me všichni do Betléma ... Taková je vánoční tradice. Přitom jde o to, abychom se ve svém srdci dostali až do Betléma a znovu si uvědomovali, co to Boha stálo, aby se narodil Boží syn v chudobě, ve chlěvě. Když pak stojíte v tom obrovském zástupu poutníků před Chrámem narození, chtě nechtě přemýšlíte o tom, kolik obyvatel dnešního Betléma doposud nezná pravý význam Vánoc.

Ve vánoční době jsou křesťané v Betlémě velmi aktivní. Mnohé církve konají vánoční bohoslužby, i když ta největší oslava Kristova narození se koná v Chrámě narození. Tisíce lidí z celého světa zpívají vánoční chóry. Dokonce přijíždějí umělecká tělesa světového významu – aby tam ve vánočním muzikálu ztvárnila celou událost Kristova narození. Ale to nejdůležitější musí člověk prožít ve svém srdci. Co by bylo platné člověku, který by se vám chlubil, že se svojí rukou dotýkal místa, kde se narodil Ježíš, a přitom nikdy nedovolil, aby se probodená ruka Ježíšova dotkla jeho srdce ke spáse. To je ostatně i hlavní motto celých Vánoc – nejen vše kolem narození Krista, ale Kristus narozený v mém srdci.

BTM 7/2015

x-x-x-x-x

DVOJITÉ VÝROČÍ JAKUBA JANA RYBY

Vánoce bez „Rybovky?“ V Česku by snad takové svátky ani nebyly úplně. Zvláště když jsme si letos připomínali 250 let od narození a 200 let od úmrtí jejího autora – rožmitálského kantora a regenschorih Jakuba Jana Ryby (26. 10. 1765 – 8. 4. 1815).

Rodák z Přeštic toužil po studiu filozofie a přemýšlel o kněžském poslání, místo toho byl poslán na místo učitele na malém městě. Sen o Praze ve společnosti prvních národních buditelů, pokrokové pedagogické myšlenky, nápady na zvelebení hudební produkce v domovském kostele – nic z toho nenacházelo odezvu, jakou by si Ryba byl přál.

Domek, kde pan učitel Ryba v letech 1788 – 1815 bydlel, dávno nestojí. Hranatá věž však prozradí zámek, kde v rodině purkrabího vyrostla Rybova manželka Anna, se kterou měli třináct dětí, z nichž sedm se dožilo dospělosti. Z deníku nejstaršího Josefa Arnošta se dovíme řadu detailů z Rybova života, o jeho povaze i posledních chvílích. Syn Josef Arnošt, zakladatel českého očního lékařství a univerzitní profesor se postaral o to, aby ostatky jeho otce byly z někdejšího morového hřbitova přeneseny na nový hřbitov u kostela Povýšení

svatého kříže a pochovány s církevním obřadem, který mu jako sebevrahu původně nebyl dopřán.

V kostele Povýšení svatého kříže roku 1796 byla prvně provedena Česká mše vánoční „Hej mistře“. Ryba sám si toto dílo nijak zvlášť nepovažoval, přesto je dodnes jeho nejznámějším dílem. Sám si napsal i text, a proto vytváří s hudbou tak harmonický celek. Mše má i přes svůj prostý text velký duchovní náboj a doslova každého chytne za srdce.

Po hrázi rybníka lze dojít na odbočku k místu Rybovy smrti. Stalo se osmého dubna 1815, kdy rožmitálský učitel a regenschori (den poté, co spálil své zápisky) se Senekou v podpaží a břitvou v kapse se vydal do blízkého lesa. Dodnes se přesně neví, která těžkost a které zklamání jej nakonec dovedly k tomu, že si jedno jarní odpoledne vzal v lese nad Rožmitálem život a zanechal po sobě nejen prosbu o odpuštění vepsanou do Senekovy knihy „O klidu duše“. Byla to snad chudoba, pocit neúspěchu, vleklá choroba, deprese, s níž se potýkal po většinu života? Před druhým pohřbem získal zdejší farář vyjádření českobudějovické konzistoře, že Ryba nejednal za jasného vědomí.

A dodnes neznáme ani Rybovu podobu – plaketa, která zdobí jeho hrob na rožmitálském hřbitově, vychází pouze z čísi romantizované představy.

„Nedej padnout v nepravosti, přikloň všecky k pravé ctnosti. A tak štěstí dojdeme, nebe jistě najdeme. Ó, Dítě, dopřej milosti, ať s tebou vejdem v radosti blažené věčnosti,“ opakuje sbor vánoční Benedictus. A nechce se věřit, že by to Bůh nedopřál tomu, kdo svým dílem už přes dvě stě let přitahuje k nebi.

volně zpracováno dle KT 51-52/2014

-x-x-x-x

SVĚTLO NAŠEHO ŽIVOTA I SVĚTA

Důležitým symbolem Vánoc je ozdobený vánoční strom. Někdy se prohýbá pod tíhou několika čokoládových kolekcí, jinde se ztrácí zeleň pod vrstvami ozdob a lamet, jindy je laděný pouze do jedné nebo dvou barev a v dalším případě je krásně staročeský, zdobený jen perničky a malými jablíčky a ořechy. Vánoční strom prostě patří k vánocům. Někdo se může zeptat: můžeme o něm číst v Bibli? Na to lze odpovědět, že ne, protože o vánočních svátcích, jak je slavíme v Bibli, nic nestojí. Lze však odpovědět i ano. V kralickém znění u proroka Ozeáše čteme v předposledním verši Hospodinův výrok: „Já jsem jako jedle zelenající se, ze mne ovoce tvé jest.“ Jistě slova o jedli „s ovocem“ nám vánoční strom připomene. V novém překladu Hospodin mluví o sobě jako o jiném „nevánočním“ stromě, o cypřiši: „Jsem jako zelený cypřiš, ode mne budeš mít ovoce.“ Je to ojedinělé biblické slovo a stojí za ním zřejmě představa stromu života z 1. knihy Mojžíšovy 3,22. Také náš vánoční strom ke stromu života symbolicky ukazuje. Co nás ruší je spojení mezi cypřišem - jedlí a ovocem. Ovoce na neovocném stromě? Jak se to rýmuje? Asi tak, že něco tak neobvyklého nás má zarazit a nasměrovat naši pozornost k něčemu, na co

zapomínáme: pravé ovoce pro pravý život se nerodí na ovocných stromech, takové dává jen Bůh sám ze své lásky.

Odpusť nám Hospodine,
když při příležitosti svátků
na základě svých pozemských choutek
-aniž si jsme toho vědomi-
ověšujeme vánoční strom
svými pozemskými přáními a nadějemi.
Ale svíce, Pane,
ukazují na naši touhu po světle.
Trpíme temnotou.
Ne všichni vidí světlo v tobě.
Odpusť jim, Pane, a
dopřej jim, aby tě poznali.
Ty jsi byl milostiv i mně v mé temnotě.
Dej, ať nemilujeme vánoční strom
pro něj samotný.
Dej, ať nemilujeme svíci
pro její třpyt a náladu, kterou vytváří.
Dej, ať myslíme na tvá zaslíbení,
na tvou lásku,
která poslala svého milovaného Syna,
své dítě, do našich temnot
jako světlo světa.
Toto obětované dítě v jeslích
je středem našeho krásného svátku.
Nechceme je zahrabat
do hromady dárků a požitků.
Chceme je milovat.

Paul Roth

Milé sestry, milí bratři, přeji vám i vašim rodinám ze srdce, aby o letošních Vánocích přišlo světlo do vašich domovů a přineslo vám radost z narození Spasitele i novou naději pro vstup do nového roku 2016.

Zdenka Sedláčková, CČSH

x-x-x-x-x

XIII. VÝSTAVA BETLÉMŮ ZPESTŘILA ADVENTNÍ ČAS V NAŠEM MĚSTĚ

V neděli 13. 12. skončila úspěšná XIII. výstava betlémů v Heřmanově Městci. Během čtrnácti dnů ji navštívilo v Městské galerii několik tisíc návštěvníků, kteří obdivovali umění jak současných tvůrců, tak i šikovné ruce a vynikající cit pro lidovou tradici našich předků. Z reakcí návštěvníků je patrné,

že bylo na co se dívat i z čeho vybírat ve vánočně laděném prodeji ozdob, betlémů či perníčků. Se zájmem se setkala i expozice v 1. patře galerie včetně ukázky starých vánočních tradic.

V rámci výstavy proběhla též soutěž o nekrásnější vánoční ozdobu, do které se přihlásilo 98 kolektivů i jednotlivců od mateřských škol přes klienty Domova pro seniory až po děti s rodiči či prarodiči. Všechny ozdoby byly vystaveny v prvním patře galerie a návštěvníci měli možnost svým hlasem určit vítěze – nejkrásnější vánoční ozdobu z pohledu návštěvníků. Celkem hlasovalo 964 občanů. A výsledky byly

letos skutečně těsné. Na 1. místě (180 hlasů) se o pouhých osm hlasů umístily vánoční ozdoby vyrobené paní Alenou Krafčíkovou z Heřmanova Městce. Na místě druhém uspěl kolektiv dětí a učitelek MŠ Jonášova ul. v Heřmanově Městci se svojí bezkonkurenčně největší ozdobou celé výstavy. Na třetím místě se 128 hlasy se potom umístili sourozenci Anežka, Toník a Mariana Výborných z Holic. Všichni obdrželi cenu pro vítěze návštěvnické soutěže. Všem soutěžícím blahopřejeme, protože i dle hodnocení odborné poroty před zahájením výstavy by si ocenění zasloužila většina přihlášených vánočních ozdob.

Nezbývá než poděkovat všem, kteří se o realizaci a zdárný průběh výstavy zasloužili, a těšit se na další již XIV. výstavu betlémů v roce 2017. Celý výtěžek výstavy ve výši 39.997,- Kč byl věnován na opravu kulturních památek v Heřmanově Městci. Věříme, že výstava potěšila spokojené návštěvníky a přispěla k příjemné předvánoční atmosféře v Heřmanově Městci.

Marek Výborný

x-x-x-x-x

CO VÍME O VÁNOČCE

Písemné zmínky o splétaném pečivu z bílé mouky jsou ze šestnáctého století. Je však pravděpodobné, že se peklo daleko dříve. Vánočky mají řadu dalších pojmenování – kupříkladu štedrovky, štedricky, húsce, calty, pletenky a pletenice, housky, ceplíky, štuclý, stricky, žemle, pletáky a spletáky.

Staročeský název houska připomíná jedna vánoční koleda:

*Já se z toho raduji, že jsem známý,
že dostanu košíček s oříškami.
K tomu kousek housky,
dva nebo tři kousky,
to já přijmu z lásky.*

Vánočky byly tak významným pečivem, že na ně zadělávali a pekli je jen pekařští mistři. Vánočkami obdarovávali pekaři své zákazníky, učitelé nadřízené

úředníky, vrchnost a kněze. Traduje se, že obrovskou vánočku pekl cech pražských pekařů, kterou pak nesli čtyři tovaryši na nosítkách přes Prahu na Pražský hrad jako dar panovníkovi. Vánočka upečená v Krásné Lípě v roce 1867 měla hmotnost 400 kilogramů. Nejdelší českou vánočku, která měřila 4,5 metru a vážila 500 kg, upekla v Pelhřimově, městě rekordů a kuriozit, firma Adélka v prosinci 1998.

Od osmnáctého století se pekly vánočky jako sváteční vánoční pečivo i v českých domácnostech. Hospodyně zadělávala těsto z nejlepší mouky v čisté bílé zástěře. Když těsto kynulo, měla několikrát vysoko vyskočit, aby správně naběhlo.

Do vánočky se v některých rodinách zapékala mince. Kdo ji ve svém dílku objevil, toho mělo provázet po celý rok štěstí, pevné zdraví a bohatství. Některé dívky věřily v jinou magickou sílu vánoček. Tajně sbíraly patky vánoček, a když se jim podařilo nasbírat devět, měly se do roka vdát.

Vánočka a chléb byly symboly hojnosti a po celou dobu Vánoc byly na stole, aby bylo dostatek zrna a mouky po celý rok. Napeklo se jich tolik, aby bylo dostatek pro členy rodiny, služebnictvo, koledníky a všechny příchozí. První vánočku dostal hospodář, aby se mu urodilo hodně pšenice. Vánočka měla mít i ochrannou moc, proto se do ní zapékal česnek, svěcená voda i petržel. Drošky se házely myším, aby neničily úrodu, stromům, aby měly hodně ovoce, slepicím, aby hodně nesly. Přidávaly se do nápoje kravám po otelení.

V Krkonoších se namísto vánoček pečou koláče nazývané vdolky, jinde vdolky sypané mákem nebo potírané medem, případně povidly. V okolí Vysokého byly oblíbené křehtíky. Na Slovácku se pekly z kynutého těsta makovnice neboli makovníky, což byly okrouhlé nebo obdélníkové calty, naplněné makovou nádivkou. (Pod Železnými horami se plnily mákem smíchaným s cukrovou řepou a říkalo se jim řepánky; někde se pečou ještě dnes). V Německu se pečou místo našich vánoček vánoční štolky.

Dobrá vánočka byla chloubou každé hospodyně. Připálená, sražená nebo trhlá vánočka znamenala nezdár. Snahou každé hospodyně proto bylo, aby vánočka měla hezký tvar a také výbornou chuť. Před pečením se do vánoček zapíchly shora dolů tři špejle, aby se vánočka nezhroutila, a po upečení se vytáhly. Ne každá kuchařka uměla vánočky plést, proto je pekly v keramických formách. Vyzkoušejte si vánočku i vy!

Dobrá vánočka:

Rozpis:

300 g másla

1 kg polohrubé mouky

160 g cukru

4 vejce a žloutek na potřeni

70 g droždí

teplá smetana nebo mléko dle potřeby

1 lžička soli

kůra z jednoho citronu

mandle a hrozinky dle chuti

Postup:

Máslo nastrouháme na hrubém struhadle nebo rozehrějeme, smícháme s moukou, cukrem, solí, citronovou kůrou a vejcem. Přidáme vzešlý kvásek, který jsme zadělali teplou smetanou a přidali do něj hrst mouky. Postupně přidáváme teplou smetanu, ale jen tolik, abychom vypracovali pěkné tužší těsto, které se nelepí na vařečku. Potom těsto zaprášíme moukou, přikryjeme utěrkou a necháme v teple kynout. Po vykynutí těsto znovu zpracujeme, přidáme hrozinky a mandle. Těsto rozdělíme na devět dílů. Spodní část pleteme ze čtyř pramenů, střední ze tří a vrchní ze dvou. Vánočku dáme na vymaštěný plech a necháme znovu vykynout. Aby se vánočka při pečení nezdeformovala, zajistíme tvar třemi špejlemi vpíchnutými kolmo do vánočky. Potřeme ji rozšlehaným žloutkem a posypeme nasekanými mandlemi. Pečeme ve vyhřáté, ale nepřetopené troubě, velkou vánočku z jednoho kilogramu mouky asi hodinu, z polovičního množství asi půl hodiny. Dobře upečenou vánočku poznáme tak, že do ní zapíchneme špejli a pokud se těsto na špejli po vytáhnutí nelepí, je upečeno. Vánočku vyndáme z trouby, necháme asi pět minut stát a pak ji přendáme na vál nebo na dřevěné prkénko. Vychladlou vánočku pocukrujeme práškovým cukrem.

(Recept na dobrou vánočku je z kuchařské knihy vydané spolkem „Domácnost“ v roce 1872).

Vánočka se dá ještě vylepšit tím, že ji opečeme v topinkovači a lehce potřeme máslem.

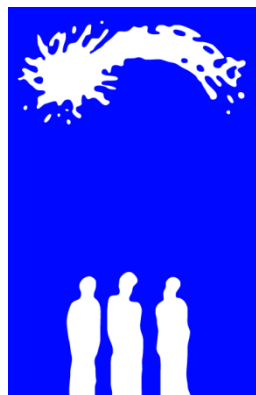
Pokud vám vánočka ztvdne, nakrájíme ji na jeden centimetr tlusté plátky, které opečeme do růžova na malém množství oleje. Ještě teplé kousky obalíme v moučkovém cukru. Chutnají výborně teplé i studené. Pokud je budeme chtít uchovat delší dobu, dáme je do plechové krabice a uložíme v chladu.

Převzato z knihy České Vánoce v kuchyni, autora Petra Herynka

x-x-x-x-x

ČESKÁ KŘEŠŤANSKÁ AKADEMIE ZVE NA PŘEDNÁŠKU MARKA ORKO VÁCHY

Na podzim tohoto roku vznikla v Heřmanově Městci za spolupráce křesťanů všech místních sborů a farností místní skupina České křesťanské akademie. ČKA chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. Je to nezávislé sdružení občanů, které je otevřeno nejenom křesťanům všech církví, ale i lidem, kteří cítí odpovědnost za uplatňování křesťanských kulturních a morálních hodnot ve

**Česká
křesťanská
akademie**

společnosti. Je nestátní, neziskové a nadstranické. Prezidentem ČKA je prof. Tomáš Halík. Naše místní skupina je otevřena i dalším zájemcům, kteří se ztotožňují s výše uvedeným cílem. Rádi Vás mezi sebou přivítáme a hlavně Vaše náměty k programu pro naše spoluobčany. ČKA chce svojí nabídkou a aktivitou „mířit“ hlavně směrem k nejširší společnosti. Můžete se obrátit kdykoli na nás níže uvedené.

Pro občany našeho města ale i okolí chceme přibližně dvakrát za pololetí připravovat přednášky či besedy se zajímavými hosty na aktuální společenská témata. Chceme tak podpořit dialog o kultuře, víře, o rozvoji vědy a umění, o vzdělávání i o aktuálních celospolečenských problémech. Většina programů bude v Rytířském sále zámku v Heřmanově Městci. Akce budou pravidelně pořádány ve spolupráci s našimi sbory či farnostmi a za podpory spol. Energeia, o.p.s., které velmi děkujeme. Kromě zahajovacího pořadu připravujeme na jaro 2016 panelovou besedu k 600. výročí upálení Jeronýma Pražského a v jednání je přednáška prof. Tomáše Halíka (asi v polovině roku) a RNDr. Jiřího Grygara.

Dnes Vás srdečně zveme na zahajovací přednášku Mgr. et Mgr. Marka Orko Váchy, Ph.D. na téma „Laudato sii - Křesťanství a ochrana přírody“. Přednáška bude vycházet z textu aktuálního dokumentu papeže Františka, který je přelomový v tom, že se obrací na celé lidstvo a dává impulsy mezinárodnímu společenství i křesťanské komunitě a o přírodě hovoří jako o daru, o který je potřeba pečovat. Ochrana životního prostředí je povinností (ne volnočasovou aktivitou) všech lidí, nejen křesťanů. Přednáška se zaměří na představení hlavních myšlenek dokumentu a komentář k nim. Zvláštní pozornost bude věnována ústřednímu termínu celého textu, kterým je „integrální ekologie“ a odpovědnosti člověka za Zemi. Marek Orko Vácha je český římskokatolický kněz (farář v Lechovicích a kaplan u Nejsvětějšího Salvátora v Praze), teolog, přírodovědec, cestovatel (dvě expedice do Antarktidy), pedagog a spisovatel. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v oboru molekulární biologie a genetiky. Teologického vzdělání nabyl studiem v Olomouci a Bruselu. Ve své doktorské práci na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity se zaměřil na etickou problematiku poznání lidského genomu a na genetiku chování. Je přednostou Ústavu etiky na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Specializuje se na otázky evoluční biologie a lékařské i environmentální etiky. Ve skautu získal přezdívku „Orko“, kterou používá ve svém jménu. Je autorem řady populárních knih (Tančící skály, Neumělcům života atd.).

Srdečně Vás zveme na zahajovací program ČKA v Heřmanově Městci v neděli 17. ledna v 17 hodin v Rytířském sále zámku.

Jan Plecháček a Marek Výborný
Místní skupina ČKA Heřmanův Městec

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA – ZAČNĚTE S NÁMI NOVÝ ROK DOBRÝM SKUTKEM!

Již po patnácté se na začátku ledna v našem městě objeví tříkráloví koledníci s prosbou o pomoc potřebným. V loňském roce byli obdarováni rekordní částkou přesahující 103 tisíc Kč. Sestry a bratři, za vaši štědrost vám patří obrovský dík. Ceníme si ji o to více, že si jsme vědomi často velmi nelehké osobní situace mnohých z vás. Díky vašim darům byly podpořeny projekty chrudimské charity: pečovatelská a ošetřovatelská služba včetně osobní asistence v celém chrudimském regionu (mimo jiné nákup kompenzačních pomůcek apod.) i podpora projektu Občanské poradny, která zajišťuje bezplatné porady klientům v právních i ostatních životních situacích. Část výtěžku podpořila také zahraniční projekty Adopce na dálku v Indii. Obdobný účel bude sbírka plnit i letos. Chrudimská charita svojí pomocí pokrývá i region Heřmanoměstecka. Proto neváhejte se v případě potřeby na ní obrátit a využít její služby (<http://chrudim.charita.cz>). Věříme, že i letos budete mít své dveře pro koledníky otevřené.

Posláním Sdružení Charita ČR je pomáhat těm nejpotřebnějším, lidem v nouzi bez ohledu na jejich vyznání, rasu nebo národnost. Na začátku ledna 2016 organizuje toto sdružení již tradiční Tříkrálovou sbírku řádně povolenou Ministerstvem vnitra ČR. U nás spolupracujeme při zapečetování a rozpečetování pokladniček s Městským úřadem. Sbírka je chráněna proti zneužití, neboť každá skupinka bude mít zapečetěnou pokladničku a vedoucího staršího 15 let, který bude vlastnit průkazku s pověřením generálního sekretáře SCHČR. Pokud by Vás navštívily v těchto dnech osoby bez těchto náležitostí či jinak podezřelé, oznamte toto ihned Policii ČR nebo na telefon asistenta sbírky v Heřmanově Městci (732 789 248). Pomozte tak zabránit zneužití sbírky.

U nás v Heřmanově Městci budou skupinky tří králů navštěvovat vaše domácnosti **v sobotu 9. ledna.**

generální partner

www.trikralovasbirka.cz | sbírkový účet 66008822/0800 vs 777

Předem vám děkujeme, že nenecháte své dveře zavřeny. Jsme si vědomi, že podobných sbírek je celá řada a ekonomická situace mnohých není ideální, ale budeme vděční i za drobné příspěvky. Každá koruna pomůže našim bližním v nouzi jak v České republice, tak ve světě. Pokud by se chtěl někdo z vás zapojit do sbírky jako koledník, budeme rádi. Věk není limitem! Ozvěte se na tel: 732 789 248. Díky za pomoc! Tři králové, kteří nesli dary do Betléma, budou mít také pro vás připravenou koledu a malou pozornost. Přejeme vám klidné a radostné prožití vánoc a spolu s Třemi králi na shledanou v novém roce 9. ledna.

Marek Výborný, koordinátor TKS

x-x-x-x-x

PRÁZDNOTA A PLNOST ŽIVOTA

V září 1987 se přes jižní Anglii přehnal hurikán. Způsobil rozsáhlou devastaci velkých oblastí a přerušení elektrického proudu. Vyvrácené stromy zablokovaly cesty a železnice. V tomto období jsem pracoval právě v jedné z nejvíce postižených oblastí a bydlel jsem v budově, kde byly laboratoře pro výzkum rakoviny. Ráno po této bouřlivé noci bylo ticho, nebyla elektřina. Přestaly fungovat termostaty, chladničky, počítače, kontrolní elektrické systémy a automatika. Park okolo budovy byl plný vyvrácených a polámaných stromů. Vyšel jsem z budovy ven a neuvědomil si, že zpátky se nedostanu, neboť zvenku se dveře otevíraly jedině pomocí elektrického čipu.. Tak jsem zůstal venku. Obklíčilo mne ticho, úplná samota a zdevastovaná krajina. Cesty a železnice byly zablokované. Do práce nikdo nepřišel. Vše se zastavilo. V té chvíli se mi zdálo, že už nikdy nikdo neprijde. Po několika hodinách obnovili dodávku elektřiny, a tak jsem se dostal domů a velice se radoval z šálku horkého čaje.

Mimořádně živě jsem si připomínal sci-fi film, který právě tehdy dávali v britské televizi s názvem „Den poté“. Život a svět po výbuchu nukleárních zbraní. Lidé chodili sem a tam, popálení, ozáření, ranění, umírající. Domy byly zbourané, po zemi se povalovaly hromady papírových bankovek, ale nikdo je neshbíral. Lidé měli ve tvářích prázdňý pohled, ani strach, ani úsměv, ani pláč – prázdnota. Všechno ztratili – domov, své blízké, iluze, naděje, smysl všeho. Nejpůsobivější z celého filmu byla prázdnota pohledu a výrazu tváří. Prázdnota v duši a chození bez cíle. Strnulé tváře prázdňých duší.

Plnost a prázdnota našeho života. V našem uvažování a způsobu života jsme zašli daleko a jsme velmi úspěšní. Kariéra, peníze, bankovní konta, prosperita, výsledky vědy a techniky. Klonujeme geny zvířat, kdy se zastavíme u člověka? Titánská revolta člověka – všechno vím, všechno mohu. Čapková futuristická vize divadelní hry „R. U. R.“ – roboti jako lidé anebo lidé jako roboti. Tato mašinerie přetechnizovaného a 15ekonomizovaného života vytváří stereotyp lidí, člověka téměř robota. Něco nám však velice chybí. Základní smysl života. Takový ten vyšší princip. Víra a láska.

Často si vzpomenu na slova o lásce, která jsem četl na tabuli s oznámeními na kostele v jednom městečku:

*Víra bez lásky činí člověka fanatikem;
majetek bez lásky činí člověka lakomcem;
moudrost bez lásky činí člověka malicherným;
zodpovědnost bez lásky činí člověka bezohledným;
spravedlnost bez lásky činí člověka tvrdým.*

Plnost a prázdnota našeho života. Uspěchaný a přetechnizovaný současný životní styl nedává čas k zastavení se. Hledáme lék na prázdnotu života. Pán Ježíš nám jej tak jednoznačně nabízí: „... já jsem přišel, aby měli život, život v plnosti“ (Evangelium podle Jana 10,10). Jakou cenu má náš život? Pokusme se najít smysluplné a trvalé hodnoty pro své dny.

V roce 1968 jsem pracoval jeden rok v ústavu pro výzkum rakoviny v Londýně. Mým šéfem během tohoto pobytu byl profesor Koller. Maďar, který už více jak třicet let žil v Anglii. Byl vynikajícím odborníkem. To on zahájil studie lidské genetiky na úrovni chromozomu, měl v tom světový primát. Byl to člověk a přítel plný laskavosti a dobroty pro každého. Anglicky mluvil s výrazným maďarským akcentem. Jednou přednášel v Budapešti a maďarští kolegové mi říkali, že jeho maďarština je dosti obtížně srozumitelná, protože je výrazně poznamenaná anglickým akcentem. Tam někde, v takovéto úsměvné oblasti končí každý nacionalismus. Pana profesora Kollera uznával každý jako vynikajícího vědce a každý ho měl rád jako člověka, i s jeho akcentem.

Mám přítele v Německu Je nositelem zvučného historického jména – Frederik Freiherr von Kleist. Když jsme se setkali, vyprávěl mi, jak byl hledat portrét svého prastarého otce na zámku v Náchodě ve východních Čechách. Našel jej – je to velký panoramatický obraz, kde v čele pruského jezdeckého pluku sedí s vytaseným mečem na bílém koni prastarý otec – generál Freiherr von Kleist. Ve Frederikově vyprávění nebyla žádná historická hrdost, spíše rozpaky a úsměvný nadhled. Místo vytaseného meče dává Frederik přednost hledání lidí, kteří potřebují pomoc nebo jsou nemocní a v nouzi, a on tuto pomoc přináší a rozdává.

Hledáme smysluplné a trvalé hodnoty pro život uspěchaného člověka přetechnizovaného jednadvacátého století. Jakou má náš život vlastně cenu? Cena a hodnota života! V čem spočívá?

„Bůh je světlo a Bůh je láska,“ říká apoštol Jan (1J 1,5 a 4,8). Toto světlo přišlo na svět v osobě Pána Ježíše (J 3,19). Světlo lásky a člověk – nositel tohoto světla. Prázdnotu života dokonale a trvale vyplní ochota přinášet světlo lásky do života druhých lidí.

Mám malý kalendářík ze Skotska s lístky na odtrhávání. Každý lístek má krátký text k zamyšlení. Odložil jsem si novoroční lístek z roku 2004.

*Bud' laskavý:
tolik srdcí je bolavých a smutných,*

*tolik skrývaných starostí je nevyslovených
hluboko v srdcích i těch, kteří se zdají šťastní.
Mlčenliví své smutky nevyprávějí.
Bud' laskavý.*

převzato z knihy Jána Sirackého *Návraty* (zkráceno)

BOŽÍ ŠTĚDROST

Před čtyřmi lety jsme ve farnosti Kutná Hora zřídili církevní mateřskou školku, do které pravidelně docházím, abych si s dětmi povídal, modlil se i hrál. Hned první rok jsme přijali tři cizince. Dva vietnamské chlapce a jednu ukrajinskou holčičku. Chtěli jsme jim pomoci naučit se dobře češtinu a lépe se začlenit do naší společnosti. Asi před dvěma měsíci jsem si při hře všiml, jak jeden z malých vietnamských chlapců, Pavlík, krásně česky hovoří se svým kamarádem. Pak se na mě podíval svýma dětskýma očima a mně v tu chvíli došla jedna skutečnost. Když jsme ho přijímali do školky, neprokazovali jsme dobrodiní jen my jemu, ale i on nám. I my potřebujeme jeho, abychom měnili své představy a předsudky vůči cizincům žijícím mezi námi. Abychom se učili jim rozumět a nestavěli se do role dobrodinců, kteří jim z jakéhosi blahosklonného soucitu pomáhají.

Na tuto epizodu jsem si vzpomněl právě v souvislosti s poselstvím Vánoc. V našich betlémech sice vidíme mnoho postav nesoucích nejrůznější dary, kterými chtějí obdarovat narozeného Ježíše, ale tím prvním a nejštedřejším v Betlémě byl on sám! „Znáte přece štedrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2 Kor 8,9). Není to Bůh, kdo potřebuje nás, ale naopak my potřebujeme jeho.

Můžeme si tedy uvědomit, že ani přistěhovalý cizinec, člověk trpící či bez domova nebo bez práce nepotřebuje o nic více nás než my jeho. Bůh nám posílá do cesty různé lidi s různými potřebami právě proto, aby se naše srdce proměňovalo a osvobozovalo se od lidského strachu a touhy po jistotě, aby mohlo být naplněno nezištnou láskou a bezpodmínečnou úctou k člověku.

Věřím, že když dobře pochopíme tajemství Boží štedrosti projevené v jeslích, budeme schopni ve vztahu k jiným lidem riskovat, unést neúspěch a hlavně jim pomáhat způsobem, který je nebude ponižovat ani kazit.

Evangelium říká, že skutečně a věčně máme pouze to, o co se rozdělíme s druhými a co jejich prostřednictvím odevzdáváme Bohu. Odvahu k takovéto štedrosti vám i sobě vyprošuji u našeho dobrého a velkorysého Boha, „který se stal jedním z lidí“ (Fil 2,7).

Ze srdce vám žehnám a rád na vás vzpomínám

P. Jan Uhlíř

ADOPCE NA DÁLKU

Milí přátelé a příznivci projektu Adopce na dálku,

blíží se závěr občanského roku a já mám tu milou příležitost vám upřímně poděkovat za podporu „našich“ adopcí. Konkrétně pak Namthip z Thajska, Cloyise z Ugandy, Theresy Mary a Amitha z Indie.

Díky velmi dobré finanční situaci projektu bylo možné v letošním roce podpořit hned čtyři děti. Posledním adoptovaným dítětem se v únoru 2015 stala právě Theresa Mary z Indie. Po téměř deseti letech naši farní rodinu naopak opouští Namthip z Thajska, kterou jsme podporovali od roku 2006. Namthip byla naším nejdéle podporovaným dítětem. Důvody, pro které již není třeba malou Thajku podporovat, mi zatím nejsou známy. Předpokládám, že bližší informace vám budu moci předat v dalším čísle zpravodaje.

K 1. 1. 2015 jsme začínali s částkou 21.624 Kč, k 20. 12. 2015 pak zůstatek na účtu Adopce na dálku činí 20.560 Kč. Příjmy v průběhu roku byly jednak od individuálních dárců (7.500 Kč) a dále pak z akcí hromadných (minitry, Noc kostelů) v částce 15.236 Kč. Výdaje činily částku 23.800 Kč (školné pro čtyři děti).

Děti, zapojené do projektu, do farnosti pravidelně píší. Snad se mi v závěru roku již podaří zajistit také pravidelné zveřejňování překladů na webových stránkách farnosti. Již nyní vás však mohu informovat o krásném vánočním dárku, který naším jménem obdržel Cloyis. Stejně jako ostatní školáci v Ugandě dostal povlečení na loni distribuovanou přikrývku.

V tomto období školní rok v Ugandě již pomalu končí a většina školáků se pilně připravuje na závěrečné zkoušky. V únoru 2016 zde také proběhne prezidentské volby. Současným prezidentem je Yoweri Museveni, který v zemi vládne nepřetržitě již od roku 1986.

Závěrem bych vám všem ráda poděkovala za veškerou podporu, kterou zmíněnému projektu věnujete. Vážím se vašeho úsilí, času i dlouholeté finanční podpory. Díky vám mají tyto děti možnost změnit svůj život a jít za svými sny.

Přeji vám pokojné prožití svátků vánočních a radost z narozeného betlémského děťátka.

Helena Polanská

x-x-x-x-x-

VÍTE, ŽE ...

Max Jaroslav Kašparů (také již měl úspěšnou přednášku v Heřmanově Městci) byl v Žirovnici vysvěcen na kněze. V sobotu 31. října 2015 přijal

kněžské svěcení. Stalo se tak v žirovnickém kostele sv. Filipa a Jakuba, protože v témže kostele byl před 65 lety pokřtěn. Slavnost proběhla v byzantském ritu.

Znám ho řadu let. Položil jsem si otázku, co se změní v našem vzájemném - a troufnu si napsat i přátelském – vztahu. Max mne ujistil, že nic. A protože jsem člověk zvědavý, sháněl jsem informace o rozdílnostech mezi východní (řecko-katolickou) a západní (římsko-katolickou) církví. Obě mají společnou věrouku a jednotu pod vedením papeže. Liší se jen v několika směrech:

U římskokatolických kněží se vyžaduje jejich svobodný stav, jsou vázáni celibátem, u řeckokatolických kněží je celibát dobrovolný. Pokud svěcení přijme svobodný muž, zůstává v celibátu. Pokud svěcení přijme ženatý muž, zůstává ženatým. Dalším rozdílem je forma bohoslužby. Římskokatolická vychází z latinského obřadu, řeckokatolická pokračuje ve staroslověnském obřadu, který u nás sloužili již sv. Cyril a Metoděj v roce 863. Východní církve nepoužívá při bohoslužbách hudební nástroje, ale jen zpěv. Mnozí jsme navštívili třeba v cizině o dovolené bohoslužbu, kdy mohutný sbor mužů doslova rozechvěl prostor chrámu.

Žirovnice tak zažila vůbec první kněžské svěcení v historii. Jaroslav Max Kašparů ho přijal z rukou řeckokatolického biskupa Ladislava Hučka.

Miroslav Houška, Pelhřimov, Vysočina

x-x-x-x-x

SLUŠNÝ ČLOVĚK

Většinou si říkáme, nikoho jsem neokradl a ani nezabil, můj život mohl být lepší, ale taky mnohem horší, konec konců jsme my věřící slušní lidé a patříme k té světlejší části národa. Nemáme pocit, že bychom v sobě nosili nějaké hrubě závažné věci.

Problém, jak už to tak bývá, se skrývá pod povrchem. Zní to jako slovní hříčka, když G. K. Chesterton říká ve svých paradoxech, že světec je ten, kdo ví, že je hříšný. Ten postřeh je ale myslím hlubší, než se zdá. Napadá mě přirovnání, možná trochu přitažené za vlasy, ale na nic lepšího jsem nepřišel. Když jsem v počítači poprvé otevřel program Google Earth, byl jsem naprosto nadšený, a chci říct, že jsem nadšený stále. Na začátku vidíte zeměkouli odkudsi zdálky. Pak se myší přibližujete víc a víc a vidět je všechno až do nejmenších detailů. Vybral jsem atol v Tichomoří, jsou vidět i písmena na přistávací dráze! Pak zaletíte na jih. Naše arktická stanice na ostrově Nelson jak na dlani, včetně skladního domku na pobřeží, ne většího než malý člun. Rezervace Rio Pilcomayo na severu Argentiny, domek rangerů a dokonce místo, kde jsem měl kdysi postavený stan.

Takto to nějak možná funguje i v duchovním životě. Když se dívám na sebe zdáli, kloužu po povrchu věcí, a ano, nezabil jsem a neokradl, z výšky je vidět obloha a několik mraků. Jak se ale nořím hloub a hloub, z té modře dole najednou vystupují skalní špice a štíty. Bolestně vidím chvíle a místa, kdy jsem

mohl říci rozhodné slovo a neřekl. Kdy jsem jednal opravdu zle. Kdy jsem mohl využít zlato, které se skrývá v mých horských údolích, a nevyužil, zakopané hřivny, drobné vtípky a ironie, které jsem ve své necitlivosti nevnímal a které působily zlo. Kdy jsem krajinu své duše nechal ležet ladem a neřešil to, maily, na které jsem nikdy neodpověděl. Při velkém rozlišení jsou vidět hrozná místa, je vidět všechno, i hromady odpadků. Světec je ten, kdo ví, že je hříšný, kdo má hlubší ponor do sebe, kdo vidí sám sebe ostřeji, než já. Přese všechno má v sobě toto poznání něco dobrého. Je to zdravé kvůli pokoře. Po takovém letu už totiž nejde říct jen tak, že jsem vlastně slušný člověk.

Marek Orko Vácha

x-x-x-x-x

CHYSTANÉ KULTURNÍ AKCE V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

26. 12. – kostel sv. Bartoloměje 15.00 – 16.00 hod. možnost prohlídky betléma v kostele

16.00 hod. - „**Kouzlo zpěvů vánočních aneb pokoj lidem dobré vůle**“ - vánoční zpěvy a koledy v podání dětí základní školy. Přijďte si spolu s dětmi zazpívat k jesličkám ty nejznámější lidové koledy.

27. 12. v 17.00 hod. – kostel sv. Bartoloměje - koncert vážné hudby zrakově handicapované zpěvačky Moniky Maškové v rámci celoročního projektu World Handicapped Show – Sváteční noty s Monikou

28. 12. – 18.00 – Husův sbor – Jan Jakub Ryba: Česká mše vánoční v podání souboru ReBelcanto

9. 1. 2016 od 9.00 hod. - Tříkrálová sbírka

17. 1. – 17.00 hod.- Rytířský sál heřmanoměsteckého zámku - Marek Orko Vácha – přednáška „Laudato si’ - Křesťanství a ochrana přírody“ – Zahajovací přednáška a beseda Místní skupiny ČKA

leden – ekumenická bohoslužba v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů

13. 2.- Sokolovna - **XXVI. reprezentační ples PS Vlastislav** - předprodej vstupenek od 14. 1. v TIC v Multifunkčním centru na náměstí

Příští číslo KZ vyjde o Velikonocích

Příspěvek na náklady tisku: 6,- Kč